

Sevil de Sevmeye

Seks yaptığı hiçbir kadın onu bu kadar boktan bir yere getirmemiştir. Ağzı düz, sert bir çizgi halini almaya da anladım hayal kırıklığını. Gerçekleşmeyecek beklentiler beslemek erkeklere has gereksiz bir özellik. Bir erkeğe karşı kendimi tutmam gerekmeseydi, bu tavrımı hayli sinir bozucu bulduğumu ona hissettirmeyi beceriyordum. Konağı kapatırken, sınıra yakın bu otelin, sadece bir son durak olduğunu hatırlatsam mı diye düşünüyordum.

Oturduğu koltukta iyice aşağıya kaykılıyor. İhtiyarın tekinden ucuza kapattığı bu külüstür cipin içinde kendini neredeyse görünmez kılmaya çalışması başka sebepten ama. Bu haklı sebep sahiden sinir bozucu, hatta tehditkâr. Korku yüreğimde kabarsın istemiyordum. Korkmak çok yorucu ve ben yeterince yorulmuşum. Kafam dağılsın diye, adını bir türlü telaffuz edemediğim, cipi satın aldığı o saçma kasabayı düşünüyordum. Kaçmasak geçmeyeceğimiz onca saçma kasabayı.

Tepemizdeki ağaçların dalları aracın tavanını delip bize ulaşmak istercesine çırpınca irkiliyorum. Karanlıkta kalan şeylerin ne kadar korkutucu olduğunu düşünüyorum ve ikimiz adına kim bilir kaçınıcıya endişeleniyordum. Onun da tedirgin olduğunu tahmin etmek zor değil; şimdiden on beş gecesini birden doğduğundan beri ev bildiği yatakhanelerinin dışında geçirmek bir erkek için dille kolay, belki travmatik. Erkeklerle geceyi birlikte geçirmemiz, onlarla seks yapmamız ya da onlara iş buyurmak dışında bir şey yapmamız gibi suç olduğundan benim açımdan da travmatik, ancak buna da kafa yormak istemiyordum şu an.

“Boş oda var mı sorup geleyim,” diyerek açıyorum cipin kapısını. Yerden gereksiz yüksek basamağı düşer gibi inerken laf olsun diye, “Başka bir yer de bakabiliriz istersen,” diyordum. “Ya da sınırı hemen bu gece geçebiliriz.”

Duyulur duyulmaz bir mırıltıyla cık'lıyor. "Güzelce dinlenip planımızı gözden geçirelim. Şansa bırakmayalım," diyor.

Arkamı dönmeden, tek başımaymışım gibi havaya doğru, "Ben de şansa bırakmayalım," diyerek otelin girişine yöneliyorum. Oteli çevreleyen güneşten kabarmış ahşap çitlerin ortasındaki boşluktan çakıl taşlı zemine adımımı atıyorum.

Bahçenin sağına soluna atılmış hasır sandalye ve minderlerde, ellerinde biralar, kıçlarında kısa şortları ve atletlerinden taşan terli memeleriyle oturan kız kardeşlerin benden şüphelenmelerinden kaygılsam da, hafif baş selamlarıyla resepsiyona ulaşıyorum. Tezgâhın arkasındaki yaşlı kız kardeşe ayna karşısında çalışılmış gülümsememle, "İyi geceler kız kardeş," diyorum. "Boş odanız var mı?"

"İyi geceler kız kardeş. Kaç kişilik?" diye soruyor.

"Tek. Sadece ben varım," diye karşılık veriyorum. Elimi tezgâhın üzerine koyup sakın, yorgun, kendine kıvrılıp uyuyacak oda arayan yabancı rolüme bürünebildiğimi umarak resepsiyona göz gezdiriyorum. Kadın ısrarla öksürünce bir tuhafılık olduğunu anlıyor ve tam o anda en eski annelerimizden biriyle göz göze geliyorum. Nevin Annemiz bu! Başımı hafifçe öne eğip gözlerimi kısarak, "Nevin Annemize ve bütün eski annelerimize şükürler olsun," diyorum hemen. Kadına dönerek, "Arka tarafta, sessiz bir oda olursa sevinirim," diye ekliyorum. "Sabah erken yola çıkacağım, iyi bir uykü çekmem lazım."

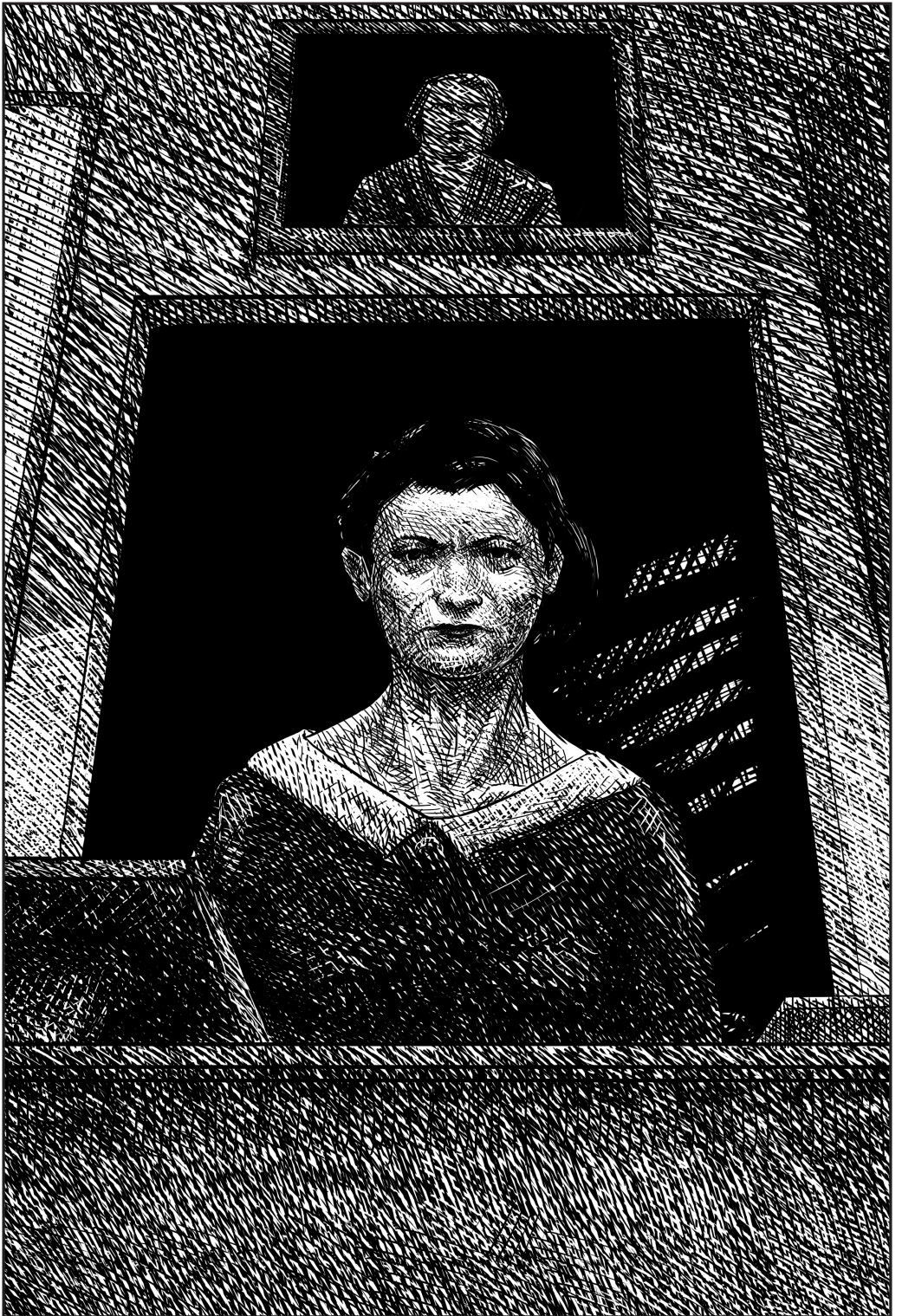
Ellenmekten kayganlaşmış tahta, kaba bir anahtarlık uzatıyor kadın tezgâhın arkasındaki çekmecedен. "37 numara. Bahçenin solunda restoran var, onun arka tarafında, limon ağaçlarından sonra en dipteki oda."

Kadına teşekkür edip anahtarı alıyorum. "Ne kadar?" diye soruyorum.

"Yetmiş beş," diyor.

Elimi keten pantolonumun arka cebine atıp cüzdanımı çıkarıyorum. Uzattığım yüzlüğü alıp üstünü veriyor. "Şu formu doldurmanız lazım," diyerek bir kâğıt sürüyor önüme.

Forma, yakın kız kardeşlerimden birinin adını soyadını, onun kız kardeşlik numarasıyla ev adresini, kalp atışlarım yükselerek yazıp imzalıyorum. Kadına tekrar iyi geceler dileyerek resepsiyondan ayrılırken, en azından odanın kuytululuğu açısından şansımızın yaver gitmesine seviniyorum.

Otele girerken hissettiğim aksine, daha kendimden emin bir tavırla bahçeyi geçip cipe dönüyorum. Bagajdan çantamla küçük valizimizi çıkarırken, “Otelin cipin solunda kalan tarafından gir, dümdüz ilerle. Sana seslenmemi bekle,” diyorum. Beni duyduğuna dair bir mırıltı çıkarıyor. Bagajı kapatıp odaya doğru hızlı ama telaşsız adımlarla ilerliyorum.

Odaya geldiğimde kapıyı açıp elimdekileri alelacele bir köşeye bırakıyor ve hemen odanın arka tarafına, çitlerin önüne gidiyorum. “ED?” diye fısıldıyorum. “ED47? Buradayım! Bu tarafa gel!”

Karanlığın içinden bir, “Bana ED deme diyorum! Benim adım Enis!” tıslaması gelince irkiliyorum. Çitin üzerinden benim yardımımı öfkeyle reddederek atlıyor ve açık kapıdan içeri bin yıllık odasıymış gibi giriyor.

İşığı yakmak için kapıyı kapatmamı beklememesine bana bağırması kadar içeriyor, sinirleniyorum. Ona şöyle temiz bir tokat atmak yerine, “Ya bir gören olsaydı?” diyorum soğuk soğuk. Hatalı olduğu ve bunu kabul etmek istemediği zamanlarda yaptığı gibi susuyor. Erkeklerle has bu karakter çirkinliğine ses çıkarmamaya karar veriyorum. Ancak kısacık bir an, DNA karıştırıcıların, erkeklerdeki bu tatsız özelliklerden hâlâ kurtulamamalarının büyük beceriksizlik olduğunu düşünüyorum. Kollarımı beline dolayarak ensesine bir öpücük konduruyorum. “İkimiz de çok gerildik,” diyorum hangimizi rahatlatmaya çalıştığımı bilmeden. “Şu sınırı bir geçelim, her şey çok güzel olacak.”

“Evet,” diyor itici, oynak bir sesle. “Özellikle benim için. Özgür olacağım. Nihayet.”

“İkimiz de özgür olacağız,” diye düzeltiyorum onu, ensesindeki tüylere yavaşça üfleterek. Sol kulağının arkasını öpüyorum.

“Sen zaten özgürsün,” diyor boğuk bir sesle.

Omuzlarından tutup onu kendime çeviriyorum. Gömleğinin düğmelerini açarken yüzünün her yerini öpüyorum. “Lütfen böyle konuşma. Bu haldeyken nasıl özgür olabilirim. Lütfen. Yapma. Seni çok seviyorum,” diyorum. Yüzünde alelacele bir tiksintiyle geri çekilince şaşırıyorum. Duvarda asılı bir en eski annelerimiz posterini göreceğimi bilerek dönüyorum.

“Her yere koymak zorundalar mı bu lanet posterleri!” diyor.

Ahı gitmiş vahı kalmış ahşap çerçeveye uzanırken saymaya başlıyorum. “Nevin Anne, Çilem Anne, Gülfidan Anne...”